

عنوان مقاله:

طراحی مدرسه علوم دینی وابسته به شهری

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات هنر و فرهنگ، دوره 8، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

زهره ترابی - دکترای معماری دانشگاه بین المللی امام خمینی قزوین و مدرس دانشگاه غیرانتفاعی روزه زنگان

روح اله میریان دولیسگان - کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشگاه غیرانتفاعی روزه زنگان

خلاصه مقاله:

در کشورهای اسلامی ساخت بناهایی که در آن به ترویج علوم و فنون دینی می پردازند روزانه افزایش می یابد و به معماری این مکان ها که به نوعی پایتخت معنوی شهرشان می شود اهمیت ویژه ای می دهند، اما همان طور که در ایران مشاهده می کنیم اگر هم بنایی به این منظور ساخته می شود در بافت فشرده ی شهری زیاد جای حرف برای معماری آن نمی گذارد. سیر تحول مدارس قبل از اسلام در ایران چندان مشخص نیست در دوره صفویه اوج هنر ترکیب عملکرد در مجموعه مسجد مدرسه ها دیده می شود. این بناها در تهران در هسته مرکزی شهر قرار دارند. نمونه های مانند مسجد مدرسه حکیم باشی، مروی، سپهسالار و... در دوره صفویه نمونه های خوبی در شهر اصفهان و شیراز ساخته شد. اوج این هنر در دوره قاجار است. در کاشان نمونه هایی از دوره قاجار وجود دارد. مدرسه علوم دینی مکانی برای ترویج معانی و مفاهیم قرآنی به عوام و خواص است. شاید این پژوهش راهنمایی برای برنامه ریزی و طراحی با استفاده از اصول طراحی فعال و تمهیدات غیرفعال و ترکیب معماری نوگرا و سنتی در ساخت مدارس دینی در شهری باشد. مقاله نشان می دهد که برای ساخت یک مرکز علوم دینی به چه عرصه هایی با چه زیر بنا و حتی گاه فرم مطلوب آن را یادآور شده، همچنین تلاش مولف بر آن بوده که اکثر این نکات به طور تصویری و گویا در اختیار خوانندگان محترم قرار گیرد. ضمناً از نظر دور نیست که این پژوهش چکیده ای از این فرایند عظیم می باشد و هنوز هم جای تحقیق در باب مدارس علوم دینی و مبانی نظری آن بسیار است.

کلمات کلیدی:

مدرسه علوم دینی، شهری، مسجد، بافت شهری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1721970>

